

3. Коцовська О.С. Механізм фінансового забезпечення освіти: правові засади розподілу владних повноважень. *Аспекти публічного управління*. 2014. № 9-10. с. 72-79.

4. Коваленко С.О. Фінансування видатків на освіту в умовах децентралізації. *Бізнес-Інформ*. 2017. № 8. с. 105-109.

5. Мельник Я. В. Шляхи удосконалення системи фінансування закладів освіти: регіональний аспект. *Ефективність державного управління*. 2012. Вип. 33. с. 202-208.

6. Кириленко О. П. Пріоритетні напрямки вдосконалення фінансування дошкільної освіти в Україні. *Світ фінансів*. 2014. Вип. 3. С. 20-30.

7. Резніченко К. Г. Фінансове оздоровлення сфери освіти: проблеми та шляхи розв'язання. *Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України*. 2009. №2. с. 301.-308.

8. Ярош А. О. Способи фінансування загальної середньої освітніх зарубіжних країнах. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2015. Вип. 16(1). с. 99-101.

Коваль Валентин Русланович

студент 2 курсу ОС «магістр» факультету фінансів та обліку, ТНЕУ

Шашкевич Олександр Любомирович

к. е. н., доцент, доцент кафедри фінансів ім. С.І. Юрія, ТНЕУ

ЕТАПИ ФОРМУВАННЯ ТА ПРІОРИТЕТИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО АУДИТУ В УКРАЇНІ

Формування політики у сфері фінансового контролю в Україні відіграє важливу роль у формуванні громадської думки щодо забезпечення органами державної влади та управління законності та ефективності використання коштів платників податків.

З часів отримання Україною незалежності відбувалися постійні зміни в законодавстві щодо формування системи органів державного фінансового контролю, здійснювався розподіл та перерозподіл їх

повноважень, запроваджувалися та скасовувалися різні форми організації контрольних заходів, реалізовувався зарубіжний досвід у практиці органів, на які покладено здійснення контрольних функцій.

Зрозуміло, що результати формування політики у сфері фінансового контролю знаходять своє відображення у законах України та підзаконних нормативно-правових актах. Проаналізувавши нормативно-правову базу, яка регулює державний фінансовий аудит в Україні, можна виділити такі етапи його становлення та розвитку.

I етап (2001 – 2014 рр.). Враховуючи світовий досвід організації державного фінансового контролю, в Україні запроваджується така форма організації контролю як державний фінансовий аудит. Передумови для його запровадження були створені прийнятими нормативно-правовими актами: Концепцією застосування програмно-цільового методу в бюджетному процесі (2002), Про Паспорти бюджетних програм (2004), постановами КМУ «Порядок проведення органами ДКРС аудиту фінансової та господарської діяльності бюджетних установ» (2004), «Порядок проведення органами ДКРС державного фінансового аудиту діяльності суб'єктів господарювання» (2006), «Порядок проведення органами ДКРС державного фінансового аудиту виконання місцевих бюджетів» (2007).

Логічним завершенням організаційної роботи щодо запровадження державного фінансового аудиту в Україні стало створення в ГоловіКРУ України Управління організації і проведення аудиторських досліджень, а в регіональних контрольно-ревізійних управліннях – відповідних відділів.

II етап (2015 р. – дотепер) – етап реформування державного фінансового аудиту відповідно до європейського вектору розвитку держави. На цьому етапі відбулися дві важливі події у формуванні державної політики у сфері фінансового контролю в Україні: прийняття нової редакції Закону України «Про Рахункову палату» (2015) та реорганізація Державної фінансової інспекції в Державну аудиторську службу України (2015) та в Офіс фінансового контролю (2020).

Пріоритетними напрямками державної політики у сфері фінансового контролю та аудиту на найближчі роки повинні стати:

- створення уніфікованої нормативної та методологічної бази органів державного фінансового контролю;
- розробка вітчизняних стандартів державного фінансового аудиту;

– удосконалення інституційної основи державного фінансового аудиту, що здійснюється в Україні, впровадження нових видів і форм аудиту (фінансовий аудит (аудит фінансової звітності), IT-аудит, аудит коштів (фондів) і грантів ЄС, аудит інвестиційних проектів, аудит державних (регіональних) цільових програм тощо);

– запровадження в практику діяльності контролюючих органів ризикоорієнтованого підходу до планування державного фінансового аудиту з метою виявлення порушень з ознаками шахрайства та масштабних порушень;

– створення інтегрованої інформаційної бази даних контролю за управлінням та використанням державних (місцевих) ресурсів – Офісу фінансового контролю, Рахункової палати, Державної казначейської служби України, Державної служби фінансового моніторингу України, Державної податкової служби України, Антимонопольного комітету України, Національної комісії з цінних паперів та фінансових послуг тощо;

– забезпечення належного рівня державного фінансового контролю за законністю, ефективністю і результативністю управління й використання коштів місцевих бюджетів та комунального майна в умовах децентралізації, досягнення економії та цільового використання місцевих фінансів.

Завдяки реалізації зазначених напрямів буде враховано передовий світовий досвід щодо формування державної політики у сфері державного фінансового аудиту, що дасть змогу створити дієву та ефективну систему управління та використання державних та місцевих фінансових ресурсів в Україні, забезпечити дієве, скоординоване та ефективне функціонування державного фінансового контролю.

Література:

1. Закон України «Про Рахункову палату» від 2 липня 2015 року № 576-VIII // (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 36, ст.360. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/576-19> (дата звернення: 02.04.2020).

2. Закон України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні» від 26 січня 1993 року № 2939-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/2939-12> (дата звернення: 02.04.2020).

3. Положення про Офіс фінансового контролю, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 19 лютого 2020 р. № 184. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/184-2020> (дата звернення: 02.04.2020).

Коваль Ілона Сергіївна
студентка 3 курсу факультету фінансів та обліку, ТНЕУ
Науковий керівник - к.е.н., доцент Петрушка О. В.

МІСЦЕВЕ ОПОДАТКУВАННЯ В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ: ПРАКТИЧНИЙ АСПЕКТ

На відміну від колишніх соціалістичних країн, де централізоване планування застосовується протягом багатьох років, місцеві податки та збори в промислово розвинених країнах, мають відносно високу частку надходжень від загальних грошових потоків регіональних та місцевих органів влади.

У багатьох розвинених країнах світу місцеві податки та збори займають вагоме місце у структурі надходжень до органів влади. У середині 1990-х місцеві податки становили 61% муніципальних надходжень у Швеції, 51% у Данії, 46% у Швейцарії та 43% у Норвегії [1,с.104].

Податкові надходження органів місцевого самоврядування у зарубіжних країнах значно відрізняються. Так, наприклад, у Великобританії вони майже повністю складаються з єдиного податку на майно, що є винятком з широко розповсюдженої практики місцевого оподаткування. Податки на нерухомість відігравали значну роль у доходах місцевих домогосподарств країни наприкінці 20 століття. Вони склали понад 45% доходів муніципального бюджету або понад 70% доходів від муніципальних податків.

У Північній Європі, де найвищий рівень життя, місцеві податки відіграють головну роль у формуванні місцевих бюджетів: у Швеції наприкінці 90-х вони становили 70% загального доходу місцевих домогосподарств, у Данії – понад 40%, в Норвегії – понад 35% [2, с. 221-226].